

Кой каквото си хване, или Отдел „Кадри“ на пиратски кораб

- Тук много лошо с екологията, бе! – рече Шуиро и погледна отново към водата. – То не бяха нефтени петна, то не бяха пластмасови бутилки, не че в родните ми води няма, ама чак пък такова чудо не съм виждал!
- Верно е, всеки си хвърля боклуците без да мисли... – въздъхна Скрисълз. – После що нямало риба, а само медузи! Ами къде да се доредят рибите в това плаващо сметище? Даже чайки няма, а те на всичко издържат!
- Аз ако съм чайка, и аз ще се изселя! Като си помисля, че всеки идиот може да си хвърли боклука направо от палубата, като онзи там на големия лайнер вдясно! Виж го как се оглежда, сигурно ще е нещо я голямо, я отровно, я и двете, - Шуиро посочи с пръст.
- Хм, какво му е на боклука, да не му се е залепил за ръката? Чакай, това не е боклук, това май е котка! Тичай за кепчето, аз ще сляза долу на котвата, а ти ще ми го подадеш, че дръжката няма да стигне! - Скрисълз се затича към носа на брига.

Нещото цопна във вълните и направи няколко жалки опита да се задържи на повърхността. Приличаше на голяма черна медуза, чиито пипалца постепенно се отпусаха. Скрисълз се залюля на една въже, което Шуиро и Роган държаха заедно в пристъп на корабно братство. След третия опит нещото беше изловено в кепчето и изтеглено на палубата. Изтръскаха подгизналата купчина косми и се спогледаха.

- Не прилича на котка. Аз котки съм ял, исках да кажа, ял съм им попарата, виждал съм ги... – рече едно малко духче.
- Прилича малко на перука на банши, но след като е паднала във водата, - замисли се Шуиро.
- Прилича на гривата на келпи, но къде по дяволите е конят? – почеса се зад ухото Роган.
- Прилича на роднина на Караконджулчо, той миналата година като ни беше на гости, цопна във фонтана на Бурито, точно така изглеждаше. Дайте да го изсушим, после ще видим. Малкият, къде са щипките? И по-бързо, че на Хейли корабът ще акостира след десет минути, а ние още не сме се пришвартовали.

Капитанът на презокеанския лайнер преглъщаше на сухо. Неговите опити да впечатли с капитански маниери световно известната певица бяха останали незабелязани. Напротив, дамата беше изразила крайно недоволство относно организацията на корабния живот и слабата ефективност на персонала. Търпението на капитана се беше спукало като сапунен мехур когато той беше чул как Хейли се кара на един от стюардите му за замърсяване на околната среда. Не можело да се хвърлят разни работи зад борда, особено ако били живи. Капитанът беше натъртил, че на неговия кораб той е капитан и двама са много. На което девицата му беше отвърнала, че именно затова тя вече ще си пътува само с нейния си кораб. И беше посочила с пръст една фантастична бригантина, която влизаше в пристанището, лъсната до блясък. От целия ѝ екипаж се

виждаше само един моряк, и ако очите не лъжеха капитана, това беше древен старец, с развяващи се сиви коси, широки сини панталони и традиционната моряшка фланелка.

- Е, ако се изключат парцалите, висящи по въжетата, корабът ви не е съвсем за изхвърляне! – каза капитанът. – И дресираната ви майmunка е симпатична, дано има добър характер, та поне нещо на вашата палуба да има такъв. Сигурно където седнете, по тази част на дрешките ви има червени косми, колко забавно! Впрочем, ще ви посрещне ли някой, че с всичките тези куфари как ще се оправите, направо не ми се мисли!
- Не се и опитвайте, капитане, мисленето може да доведе до непоправими увреждания, мозъкът се набръчква, а така е напълно в тон с панталоните ви! – усмихна се прелестно Хейли. – Моите куфари са напълно самоходни.

Действително, когато наруганият стюард свали всичките куфари на Хейли на брега, там вече я чакаха старчето в моряшка униформа и две дресирани майmunки с ярко червена козина. Те прегърнаха Хейли за завист на капитана и останалото мъжко население, после се скупчиха около куфарите и ... капитанът разтърка очи, защото това не можеше да бъде истина. Куфарите самички тръгнаха, просто се събраха на две купчини, на купчините им пораснаха крака и те поеха с бодра стъпка към бригантината.

Куфарите отидоха да се наместват в тяхната си каюта, а останалият екипаж чакаше строен в командната рубка. Капитанът ги поздрави радушно и предложи да излязат на палубата.

- „Двух негодяев вздернули на рее?“ – пропя Хейли, посочвайки висящото Нещо.
- „А мало, надо было четверых!“ – довърши мотива един руски дух. – За предпочитане би било да обесим онзи тип, който го метна зад борда.
- Напълно съм съгласна с теб! Имай все пак малко милост към екипажа. Техният капитан е един ужасен грубиян!

Екипажът дружно охна.

- Той те е обидил? – настръхна Шуиро. Така той заприлича на космат балон.
- Обидата ще се измие с удавяне! - воинствено заяви Роган.
- Не вярвам да може такова нещо да потъне, ще бъдат напразни усилия, - засмя се Хейли. – Но той ви нарече дресирани червени майmunки и каза, че по въжетата висели парцали.
- Ще види той кой е парцал! – закани се все още висящото Нещо.
- О, ти се освести! – зарадва се Скрисъл. – Да те свалим ли?
- Не още, ще оставя мокри петна. Но благодаря, че ме измъкнахте, аз не мога да плувам, щяха да се удавя!
- Ти си дух, не можеш да се удавиш! – напомни му Скрисълз.
- Верно бе! Как не помислих за това! – Нещото се плесна по това, което вероятно беше челото му. – Значи, мога да доплувам обратно до онова корито и да си взема чекийката, че

иначе с какво ще си режа хляба! И ще му вържа връзките на обувките на възли на този нехранимайко!

- Момент, и аз искам да участвам! Дресирана маймунка съм бил! Той има ли представа що за народ сме ние, червенокосите, добре де, червенокосместите?
- На абордаж! – обяви Роган.
- Не, не така! Не казвам, че не трябва да се прави, но ще го направим както трябва! Тук някъде ми беше бележника, сега ще нарисуваме плана на коритото и ...

Беше тъмна нощ. Пристанищните светлини бяха приглушени от мъглата, обвила Ню Орлеанс като пелена. Нещо изсвистя във въздуха и тупна на палубата. Няколко различни видове крака затопуркаха.

- И бързо, за пет минути да сте тук обратно, иначе отвързвам въжето и се прибирам! – изкиска се Скрисъл.
- Лепилото няма да засъхне!
- То не ти и трябва, до утре заран има време!
- И да не забравите, никой да не пипа готвача!

Думата на капитана е закон за екипажа. Дори когато екипажът, абе отива на чужд кораб за малко. След пет минути групата за абордаж се събра обратно и се плъзна по въжето към брига. Скрисълз отвърза въжето и с един гигантски скок се върна на неговия си кораб, който отплува в нощта като сянка.

- Това ти е чекийката? – попита невярващо Хейли. Тя държеше в ръцете си огромен касапски нож, горе долу по размер колкото Нещото. – Какво правиш с нея?
- Ами, мога да правя салата! – смути се Нещото. – А мога и кълцано месо за кюфтенца, готвачът много ми се радваше, защото онзи капитански тип пести от заплати и в кухнята няма достатъчно персонал. Ако и при вас е така... – в гласа имаше нещо като надежда и молба, разбъркани и подправени с несигурност.
- При нас има достатъчно екипаж, но винаги има място за специалист по кюфтенца. Ако не искаш да плаваш, в „Блатото“ със сигурност ще ти се радват. Бо все мънка, че е стар дух. Ти решаваш.
- А там има ли духове на млади невести?
- Мисля, че няма. Необходими ли са ти?
- Опазил ме господ! – подскочи Нещото. – Нали заради тях тръгнах на път!
- Като сме си дошли на думата, разкажи тогава, защо си тръгнал на път! – рече Скрисълз. – Можеш да почнеш с това какво всъщност си.
- Ами аз съм си обикновен домашен въргозуняк. Но стопанката ме натири, щото нея я гепна вегетарианството и суровоядството, пък аз все й подливах олио в салатата. То аз не заради нея, ами заради мъжа й го правех, че той изпостоя горкия, тук-там тайно му носех нещо за ядене да крепи тялото и душата заедно, но тя ме хвана. Прати ме да се скитам немил недраг, даже метна по мен ножа ми, два кичура козина ми откина. И аз какво да правя, тръгнах. Ама то от духове на невести дух път не може да си намери! На този кладенец

сянка, на онзи мост самовила, на поляната цяла сбирка на дамския им клуб танцува около някакъв овчар и чака той да се измори да свири. Патки такива, не виждат, че той има транзистор на батерии, ще се измори другата седмица, а той, гадината, всяка вечер идва с нови батерии и се кефи. Няма място къде да се свре духът от толкоз девизи, те умрелите повече от живите! Един ден срещнах един друг стар дух, и го попитах къде няма духове на девиците и той рече: на корабите! Жена на кораба била смятано за нещастие, да му имам информацията отпреди десет века! Аз, нали съм си наивен, бегом по реката до морето, оттам на един кораб и така от кораб на кораб, та до този. Аз добре се бях устроил за кухненски дух, ама стюардът ме гепна, рече, че на кораба няма плъхове, и ме хвърли през борда, а вие ме спасихте.

- Как ти викаха когато беше домашен въргозуняк?
- Марко. Щото аз съм от руините на една крепост, където е живял Крали Марко!
- Добре, Марко, а не искаш ли да станеш пиратски въргозуняк?
- Къде трябва да отида да стана пиратски въргозуняк? Бас държа, че такъв още не е имало!
- Ти вече си на правилното място, - засмя се Хейли и посочи корабния флаг. – Скрисълз, ще стане ли от него пират?
- Пират, та дрънка! Марко, имаш ли някакъв опит с въжета? Освен висенето със щипки по тях, имам предвид, - духовете се разсмяха дружно.
- Мога да ги разплитам! И плитки мога да плета!
- Става като за начало, - съгласи се Скрисълз. – Евчето ще ти ушие униформа като се върнем.

Много униформи бяха ушити в следващите няколко дни, някои от които направо екстрено. Капитанът на лайнера се беше събудил от тънката миризма на лепило, идеща неизвестно защо от гардероба му. Още полузаспал, той отиде да провери какво става. Събуждането беше драматично – всичките му униформени панталони бяха с добре залепнали червени косми на седалищните части. Никакво пране, варене, отбелване и прочие не помогна да се махне тази декорация, така че той отиде по шорти да си поръча нови панталони при местните шивачи. Наложих му се също да намине през обувците, защото всички връзки за обувки на екипажа му бяха завързани на възли, които не можеше да бъдат развързани по никакъв начин. Единственият оцелял чифт принадлежеше на корабния готвач, но връзките на неговите обувки бяха здраво залепени за самите обувки, а той носеше малък номер. Чепикът ужасно стягаше корабния началник, но идеята да отиде по джапанки беше още по-неприемлива. Мазолът, който му остана на капитана, му напомняше доживотно да не се шегува с дресирани червени маймунки.